

ANDRÁS + KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

VII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

2010. ŐSZ

ADY ENDRE: HALOTTAK NAPJÁN

Halottja van mindannyiunknak,
Hisz percről-percre temetünk,
Vesztett remény mindenik percünk
És gyászmenet az életünk.

Sírhintolunk, gyászolunk mindig,
Temetkező szolgák vagyunk!
-- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma gyásznapp van, ma sírhatunk!

Annyi nyomor, annyi szenny, vétek
Undorít meg e sárgolyón...

Hulló levélt hányszor feledtet
A megváltó, a gyilkos ön!...
Óh, hányszor kell a sírra néznünk,
Hogy vigasztaljuk önmagunk --
-- Dobjuk el a tettető álcát:
Ma ünnep van, ma sírhatunk!...

950 ÉVE HUNYT EL APÁTSÁGUNK ALAPÍTÓJA, I. ANDRÁS KIRÁLY

Az 1046-1060 között, az Árpád-ház negyedik királyaként uralkodó I. András egy vérzivataros korszak nagy alakja volt. 14 éves uralkodásának talán legnagyobb érdeme, hogy a pogánylázadásokat letörve ismét a kereszténység útjára állította a középkori Magyarországot. Halálának 950. évfordulóján imádkozzunk buzgó szívvel sírja fölött, az általa alapított Tihanyi Bencés Apátságban. Az évfordulóra rendezett konferencia részletes programját a 4. oldalon találják.

„Voltak és vannak bizonyos érzéseim, amelyekről egyelőre csak hallgatással tudhatok hitelesen beszélni. Ugyanis nagyon sok mindennek kellett történnie, míg ezek az érzések néven nevezhető élménnyé sűrűsödtek. És nagyon sok mindennek kellett történnie, míg ezek az élmények a kivetettség bizonytalanságának otthonos bizonyosságává váltak. Ma már tudom, hogy ez a bizonyosság ajándék, amit a születésemhez kaptam ráadásként.” /Nádas Péter/

Az utóbbi időben észrevettem, hogy vannak időszakok, amikor egy téma nem hagy nyugodni, mert - észrevétlenül - sok emberrel ugyanarról beszélgetek. Mostanában sokszor szóba jött közöttünk a félelem. Mindenki találkozott már a félelemmel. Mindenki félt már életében. Nincs olyan gyerek, amelyik ne félne valamitől. Úgy érzem, mindenképp kell ezzel a témával foglalkoznunk.

A pszichológia beszél ősfélelmekről: a sötétségtől, a haláltól, a pókoktól való félelemről. Ezek velünk született félelmek. Vannak élethelyzetekből adódó, életkori, és egyéni félelmek.

>> folytatás a 2. oldalon >>

Mindig nagy öröm egyházközségünkben, ha házasságkötést ünnepelhet. Különösen akkor, ha egyházközségi képviselő az egyik „áldozat”.

Szerkesztőségünkben szintén nagy öröm ez a nász, hiszen augusztus 28-án szerkesztőtársunk, Bartus Sándor és arája a székelyudvarhelyi Hadnagy Erzsébet fogadott örök hűséget egymásnak. Egyházközségünk és szerkesztőségünk nevében sok boldogságot kívánunk az ifjú párnak, Isten kegyelmét kérve frigyükre.

Az esküvőről szóló élménybeszámolót a 4. oldalon olvashatják!

Milyen Magyarországot szeretnék?

Legyen Magyarország szabad a 21. század elején! Szabad abban, hogy önmagát vállalhassa. Nem úgy, hogy tetszeleg saját magában, hanem úgy, hogy „ész, erő s oly szent akarat” szabadon érvényesülhessen egyénben, családban, községben, városban, az egész hazában. S a szabadságunk akkor teljeseedik ki, ha vállalni készek vagyunk önmagunkat, múltunkat, jelenünket. Tiszta levegőre van szükség, nem a pillanatnak élő emberekre, hanem olyanokra, akik képesek arra, hogy az itt és most érdekei helyett a jövő (az élet) értékeihez kössék le önmagukat.

Mindez így vágyalomnak tűnik. De ha képesek vagyunk kiszakítani magunkat egy embertelenné váló, mindent piacósítani akaró világból, van lehetőség nemcsak a túlélésre, hanem az emberibb életre is. Tudom, hogy egy fecske nem csinál nyarat: egyetlen nemzet nem változtatja meg a világ arculatát. A XXI. század vagy vallásos lesz – vagy nem lesz: egyre többet hallhatjuk ezt a kijelentést. A XXI. század Magyarországa vagy emberképpel, világgéppel rendelkező, élő közösségek Magyarországa lesz, vagy ha egy olyan világgal azonosul, ahol az emberi értéket a „forintosíthatósággal” vagy a bármilyen pénzben kifejezett értékesíthetőséggel mérik, pusztulásra van ítélve.

Sikeresek akkor leszünk, ha lesznek iskoláink, amelyekben ember- és világgéppel rendelkezők adják át az élnitudást (és nem az információ-mennyiséget) a következő generációknak. Sikeresek akkor leszünk, ha meg tudjuk szólítani egymást, ha lesz emberi szavunk egymáshoz, ha nem válunk idegenné egymás számára. „Tutum iter unanimes” (az egyetértők útja biztos) – olvasható a pannonhalmi bencés szerzetesi ebédlő egyik képe alatt, amely folyót átúszó, egymást támogató szarvasokat ábrázol. Egymás elfogadásával lesz jövőnk. Az egyetértők útja biztos.

Richárd atya

A szív szava

Ősszel, a Halottak napja előtt és után sok képet nézegettünk, rajzoltunk a temetőlátogatásról. A gyermekek személyes élményeiket is elmondták. Szót ejtettünk arról is, hogyan kell viselkedni a temetőben, mi illik, mi nem, mit szoktunk magunkkal vinni. Rengeteg jó megfigyelésük volt. Egy kislány még jelentkezett: - Én tudok olyat mondani, amit magunkkal kell vinni:

A SZERETETÜNKET!

- Igen, feleltem. Talán ez a legfontosabb. És éreztem, hogy elcsuklik a hangom.

Boksay Györgyné

>> **Voltak és vannak bizonyos érzéseim...** folytatás az 1. oldalról >>

A pszichológia beszél *ősfélelmekről*: a sötétségtől, a haláltól, a pókoktól való félelemről. Ezek velünk született félelmek. *Vannak élethelyzetekből adódó, életkori, és egyéni félelmek.*

A kisgyermek jellemző félelme a bizonytalantól, az ismertentlentől való félelem. Mi lesz, ha anya elmegy, vagy ha eltévedek, vagy ha hirtelen megijedek? Számára a világ tele van hangos, hatalmas és ismeretlen dolgokkal. *A szülők biztonsága, védelme alapvető szükséglete a gyerekek ebben a korban.* Itt vagyok, veled vagyok, megvédelek – sugározhatja a szülő a gyerekei felé.

Óvodás és kisiskolás korban jellemzően sokat félnek a gyerekek. *S ha félelmekre nem találnak választ, akkor szoronganak.* A szorongó gyerekek fáj a hasa, vagy a feje, székletürítési problémái vannak. Sokan agresszívvá, lobbanékonyvá válnak. De vajon hogyan tudjuk feltárni, hogy mitől fél a gyerek? Keveset beszélnek félelmekről.

Emlékszem óvodás koromban volt egy olyan feladat, hogy le kellett rajzolnunk, hogy mitől félünk. Harapós kutyát, sötétben lévő szellemeket, és egy bálnát rajzoltam. A rajzokat kitették a falra, és a szülők is megnézhatték. Édesapám elcsodálkozott, hogy miért félek a bálnáktól? Hisz' nem is találkozom velük. Elvitt magával kirándulni, és beszélgettünk. Akkor tudtam meg, hogy ő is sok mindentől fél, és hogy a bálnák milyen messze élnek tőlünk. Igen. *Sokszor a legjobb válasz gyermekeink félelmére: én is félek.* Megmutathatjuk nekik, hogy mennyire

természetes dolog félni. És persze utat mutathatunk nekik, hogy hogyan győzzék le félelmeiket: beszéljék ki magukból, vagy rajzolják le, énekeljék ki magukból... stb.

Vannak dolgok, melyek anélkül oldják félelmeinket, és szorongásainkat, hogy tudnánk róla. A népmesék, és balladák tele vannak boszorkányokkal, lidércekkel, rémisztő élethelyzetekkel (szegénység, árvaság, ördögökkel való találkozás, hirtelen természeti csapás... stb.), amelyek a mese végére feloldódnak. Szorongó gyermekek terápiájában szerepelnek a gyurmázások, kézzel festések, maszatolások, a relaxáció, zenehallgatás, hintáztatás, lovaglás (állatokkal való foglalkozás), vízben való úsztatás, a mesélés, és a színjátás! (Ezért fontosak a szerepjátékok még a nagyobb gyerekek életében is!)

Ezek a félelmeket leküzdő és szorongásokat oldó módszerek azért jók, mert nem azt sugallják, hogy nem kell félni, minden szép és jó, hanem inkább azt erősítik, hogy *a félelem természetes, de ugyanakkor leküzdhető érzés.*

Sajnos egyre többektől hallom, hogy a gyerek látott egy filmet és attól kezdve fél. A gyerek sokkal jobban átéli, amit lát, mint mi felnőttek, akik el tudunk vonatkoztatni attól, amit látunk. A gyerekek minden ijesztő dolog, amit lát, mélyen foglalkoztatja. Azt gondolja, hogy vele is megtörténhet. Vigyázzunk, hogy mit lát és hall a gyerek. *Mindig korának megfelelő szinten „avassuk be” az élet nagy kérdéseibe: halál, betegség, háborúk, rosszindulat...*

És hogy mennyire emberi dolog félni, láthatjuk Jézus szenvedéstörténetében. Jézus az eszével tudja, hogy a szenvedés és a halál elkerülhetetlen, de annyira fél, hogy vérrel verejtékezik. Jézus azonban azt is tudja, hogy nem a gonoszé az utolsó szó, és hogy Isten gyermekének lenni azt is jelenti, hogy nincs mitől félünk. Ezért is mondja el életében annyiszor: „Ne féljetek!

CS. T. Hanna

A szentföldön járva

Nyári számunkban tettem ígéretet arra, hogy szentföldi zarándoklatunk néhány élményét megosztom a kedves olvasókkal. Talán nem is élmények ezek, hanem bennem tovább élő tanúságtételek a naponta hallgatott-olvasott Evangéliumról. Hiszen az ember másképpen éli meg azt az olvasmányt, történetet, amelynek helyszínein személyesen is megfordult már. Most, októberben, a Rózsafüzér, a Szűz Anya hónapjában gyakran villan fel bennem a kép, az a názareti. Magam előtt látom a hatalmas Bazilikát, amely magába, mintha szívébe zárna egy romos kis házat, Mária házat. Itt hangzott fel kétezer évvel ezelőtt Gábrrielnek, az Úr angyalának ajkáról a köszöntés, melyet naponta idézünk Szűz Máriához imádkozva: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes. Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál!” A hatalmas ajtón belépve megpillantjuk a kis egyszerű házat, mely méltó volt Isten küldöttének fogadására. Szinte azonnal térdre borulunk, és észre sem vesszük, ajkunkon már fel is hangzik az Úr angyala imádság. A mély csendben érezzük, most is jelen van, velünk van a Szentlélek. Ezt a názareti csendet és békességet örömmel még ma is a lelkemben, esténként az Úr angyalát imádkozva.

Csizmazia Zsolt

„A szó elszáll, az írás megmarad”

„Volt egyszer egy falu Tihany” címmel új könyv jelent meg nemrég, tovább gazdagítva a településünk múltjával foglalkozó kiadványokat. A könyv szerzőjével, Csizmazia Mártonnal beszélgetünk könyvről, múlttól, kezdetekről, tervekről.

Mi készített arra, hogy összegyűjtsd a Tihany múltjával kapcsolatos anyagokat?

Már diákkoromban kezdtem gyűjteni a régi tihanyi képeslapokat, ezek megjelentek a 90-es évek közepén az önkormányzat által készült könyvekben. Azt vettem észre, hogy a műemlékekről, intézményekről vannak kiadványok, de a falu lakóinak hétköznapi életéről nincsenek részletes leírások.

Hány éves gyűjtőmunka eredménye ez a könyv?

2002-től kezdtem el részletesen foglalkozni a falu múltjával. Mivel egyik szakmám fényképész, nagyon vonzódtam a régi fotókhoz. A képeslapok után ezeket is elkezdtem összegyűjteni, így aztán több ezer képből válogathattam, melyek jól kiegészítik a szöveges leírásokat a könyvben. Közben számomra soha nem remélt írások, dokumentumok kerültek elő, egészen az 1760-as évektől kezdve. A könyv megjelenése után mások is jelezték, hogy az ő tulajdonukban is vannak ilyen régi iratok.

Ezek szerint van még sok rendelkezésre álló anyag. Lesz-e folytatása a könyvnek?

Igen, mert a megjelent anyag csak egy kis részét képezi az összegyűjtött adatoknak. A könyv kínálja, hogy a többi régi tihanyi család (Varró; Sörös;

Aradi; Kántás; Baranyai...stb) is elmesélje családjának múltját, mert ez által kaphatunk teljesebb képet a falu lakóinak régmúltjáról.

Te hogyan jellemeznéd, hogyan ajánlanád a könyvet?

A könyv elolvasása után talán mindenki elképzelheti, milyen volt Tihany az 1900-as évek elején, az emberek ebben a faluban hogyan élték meg hétköznapijait és a századra jellemző nagyobb történelmi eseményeket.

Jelentősége ott van, hogy gyermekeinknek is meg tudjuk válaszolni a falu múltjával kapcsolatos kérdéseket. Azt mutatja be, hogy minden ember emlékezete az utódok számára fontos és egyedi emlékeket is őriz. Ezek lejegyzése, megőrzése szinte kötelesség! „A szó elszáll, az írás megmarad.”

Vannak-e más terveid is, múltunk megőrzése érdekében?

Régóta szorgalmazom, hogy Tihanyban jöjjön létre egy színvonalas helytörténeti gyűjtemény, amely idegenforgalmi jelentőséggel is bír. Konkrétan szeretném összegyűjteni a Vass Alberik atya által a falu családjai számára készült fotókat. Képném azokat, akiknek a tulajdonukban van ilyen kép, azok jelezzék

nekem, hogy másolatot készíthessek róla.

Kívánjuk, váljanak valóra a tervek, hogy meg tudjuk őrizni múltunkat és ez által jövőnk is lehessen ebben a faluban! Isten áldását kérjük Márton további munkájára!

Csizmazia Zsolt

Gyűjtések-rászorulóknak

A katasztrófák és az azokat követő gyűjtések időszakát éljük.

Épphogy véget ért az elmúlt 8 év politikai katasztrófája, alig állt fel az új kormány, máris természeti katasztrófák sújtottak le az országra.

Az árvizek sok család feje fölül vitték el a fedelet az északi országrészben. A pénzadományok mellett a tihanyi lakosok egy kis teherautónyi tartós élelmiszert, ruhaneműt, háztartási eszközt adtak össze, amit Torma Kálmán és Kovács Tibor szállított el az önkormányzat járművével Edelénybe. A frissen oda helyezett parókus és a görög katolikus egyházközség vezetői köszönettel fogadták a szállítmányt és gondoskodtak a rászorulókhöz történő eljuttatásáról.

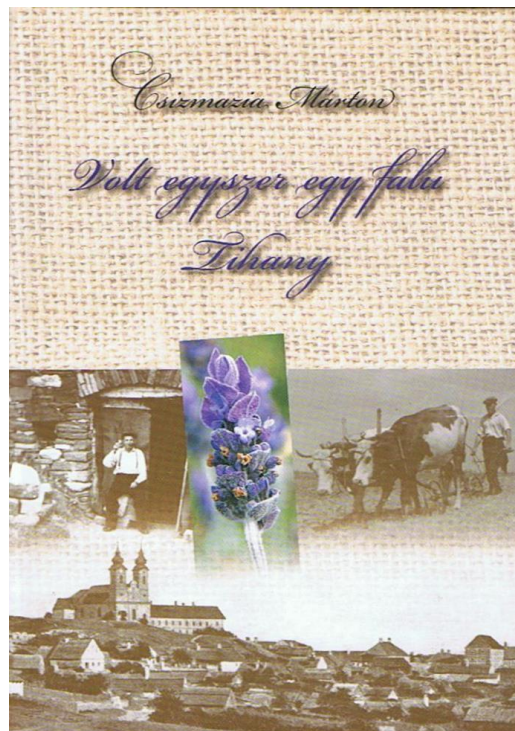
Térben és időben is közelebb van a kolontári-devecseri iszap katasztrófa. A meghirdetett gyűjtésre rengeteg adomány érkezett. A tartós élelmiszert és az azonnal használható ruhaneműt, lábbelit már eljuttattuk Devecserbe.

A még itt tárolt ruhaneműt fajtánkénti csoportosítás után szállítjuk majd el.

Néhány nappal ezelőtt, október 18-án és 19-én az önkormányzat szervezésében 9-9 fő tihanyi önkéntes dolgozott Devecserben a helyreállításon. A munkában részt vevők személyesen is meggyőződhetek arról, hogy a pusztítás, a kár és a feladat óriási. Hála Istennek a magyar társadalom a kormánnyal az élen egy emberként siet a bajbajutottak segítségére. Ez ad erőt és reményt a kárvallottaknak az újrakezdéshez.

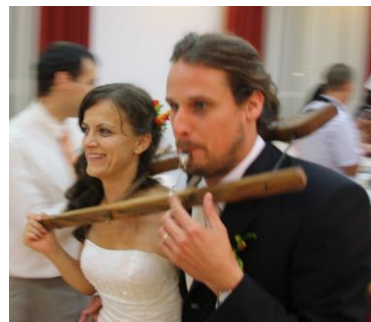
Az ő nevükben is köszönjük a nagylelkű adományokat és a későbbiekben is tájékoztatást adunk a segítségnyújtás lehetőségeiről.

Bakos Péter

Augusztus utolsó hetén Tihanyban egy kisebb népvándorlás indult Kelet fele. Tihanyban is, Székely-udvarhelyen is innen-onnan finom illatok szálltak, hallani lehetett a boros edények bugyogását. Hogy lakodalom lesz az utcába, az már jó idejében kiderült. A háztűznézők már péntek este számba vették a lányos házat, a lepényt, a köményest. Szombat reggel nagy volt a sürgés-forgás, zöld ág került a kapukba. Kora délután aztán elindult a menet, bevették a lányos házat. S a vőlegény, aki hadnagyi rangra pályázott, kérte a menyasszonyt, aki aznap volt utoljára Hadnagy. Hencidától Boncidáig és Tihanytól Udvarhelyig folyt a bor, szólt a muzsika, és akinek mindenre ráállt a lába, csak a táncra nem, még az is ropta.

BöbeSanyi

Ismét bibliakör

Ahogy az utolsó nagy betakarításnak, a szüretnek vége és a nap is korábban nyugszik, október hónaptól újra elkezdődnek a bibliakörök az apátságban. Minden hónap második és negyedik csütörtökjén Maurus atya várja az érdeklődőket az apátság társalgójában. Ezek az összejövetelek segítenek abban, hogy jobban megismerhessük a Szentírást. Egy-egy részt kiemelve, megbeszélve tágabb képet kapunk Jézus életéről, a Biblia igazi mondanivalójáról. Itt választ kaphatunk a bennünk felmerülő kérdésekre, melyeket a jelenlévőkkel meg is vitathatunk Maurus atya irányításával. A következő összejövetel október 28-án, csütörtökön délután fél-6 kor lesz az apátság társalgójában. Szeretettel hívunk és várunk mindenkit!

„Sepultus est in monasterio sancti Aniani confessoris ...iuxta lacum Balaton”
(Chronicon Pictum)

A TIHANYI BENCÉS APÁTSÁG
TISZTELETTEL MEGHÍVJA ÖNT
A 2010. NOVEMBER 30.-ÁN, KEDDEN
9.15-KOR KEZDŐDŐ KONFERENCIÁRA

MEGEMLÉKEZÉS A MONOSTORT ALAPÍTÓ I. ANDRÁS KIRÁLY
HALÁLÁNAK ÉS ÖRÖK NYUGALOMBA HELYEZÉSÉNEK
950. ÉVFORDULÓJÁRÓL

- 9.15 Szentmise a királyi kriptában
- 10.00 A konferencia résztvevőit Korzenszky Richárd OSB perjel köszönti
I. szekció – elnök SOLYMOSI LÁSZLÓ
- 10.05 FONT MÁRTA: *I. András és Bölcs Jarosláv*
- 10.30 IMRÉNYI TIBOR: *Magyar származású szentek a Kijevi Ruszban*
- 10.50 TAKÁCS MIKLÓS: *A 11. századi Magyarország bizánci ihletésű templomai, különös tekintettel a tihanyi remeteség ún. közösségi helyiségére*
- 11.10 CSÁKÓ JUDIT: *Szent Ányos püspök franciaországi és magyarországi kultuszáról*
- 11.30 SZ. JÓNÁS ILONA: *A francia királyok temetkezési helye – a Saint Denis apátság*
- 11.50 Fogadás
II. szekció – elnök: ÉRSZEGI GÉZA
- 13.30 LŐVEI PÁL: *A tihanyi királyi kriptá*
- 13.50 VALTER ILONA: *Monostorok a Balaton-felvidéken az Árpád-korban*
- 14.10 FÜLÖP ANDRÁS – JANKOVICS NORBERT: *Árpádkori temetőrészlet és korai erődítésnyomok a tihanyi Csokonai-ligetben*
- 14.30 MOÓR VALÉRIA: *Szűz Mária és a magyar szentkirályok, mint a korai magyar katolikus propaganda elemei*
- 14.50 HARIS ANDREA: *Az alapító király a barokk monostor emlékezetében*
- 15.10 Zárzó: ÉRSZEGI GÉZA és KORZENSZKY RICHÁRD OSB perjel
- 15.30 MALI KATALIN orgonahangversenye az apátsági templomban
- 16.00 Az apátsági templom, a királyi kriptá és a történelmi kiállítás megtekintése

TETŐ TÉRI ESTÉK
2010. IV. negyedév

November 12. 17.00
Mit ér a művész, ha magyar?

Fekete György belsőépítész, akadémikus, prof.emeritus

December 17. 17.00
Karácsony előtt

Korzenszky Richárd OSB

Ünnepek, rendezvények

Nov. 1. 18.00
Mindenszentek ünnepe, Halottak estéje

Nov. 6. 10.00
Kézfogás
Agy, tudat, lélek
Gulyás Balázs
professzor, agykutató

Nov. 17. 17.00
Szent Ányos ünnepe
Varga Lajos váci segédpüspök

Dec. 18. 10.00
Adventi lelkinap

A Tihanyi Római Katolikus Egyházközség időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztik:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Cs.Török Hanna

Tihanyi Bencés Apátság

HANGVERSENYEK:

December 12. 16.00

Adventi áhitat

Az Apátsági Templom Kórusával

December 26. 16.00

Karácsonyi orgonahangverseny

Ruppert István orgonaművész

✠ Keresztelések:

- 2010. szept. 10. Bemadett Anna Rétfalvi Pál Mihály és Báthory Orsolya Benigna gyermeke
- 2010. szept. 25. Bercel Márton Legeza Márton és Csizmazia Csöngye gyermeke
- 2010. okt. 10. Tamás és Julianna Bede Tamás és Huszár Anita gyermekei

☼ Házasságkötés

- 2010. aug. 27. Milus István és Papp Nikolett
- 2010. aug. 28. Bartus Sándor és Hadnagy Erzsébet (Székelyudvarhelyen)
- 2010. aug. 28. Paulus Ferdinánd és Varga Viktória
- 2010. okt. 2. Eck István és Varanka Bettina Mária

✠ Halottaink:

- 2010. Júli. 24. Sörös Anna Gyarmati József özvegye élt 85 évet
- 2010. Júli. 31. Nemes Sándor Varró Klára férje élt 64 évet
- 2010. okt. 13. Farkas Erzsébet Szabó Jenő özvegye élt: 98 évet

„Erős vár a mi Istenünk...”

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Így az őszi időszakban, bortermő vidéken élve tudjuk jól, hogy milyen sokan készülnek a szüretre, mely az egyik évben több, a másikban kevesebb gyümölcssel örvendezteti meg a gazdát.

A termés mennyiségétől és minőségétől függetlenül azonban ki kell tudni mondanunk, hogy „a vetés és aratás” törvénye, míg a világ világ, meg nem szűnnek. Madách Imre írja: Az ember tragédiájában, hogy „elkészült a nagy mű igen, a gép forog, az Alkotó pihen.” Bátran kell vallanunk, hogy az Alkotó NEM pihen, hiszen a természet törvényeit Ő irányítja, amely törvények érvényesek az ember lelki életére is. Manapság egyre többet hallhatunk arról, hogy az emberi élet során különböző szakaszokat kell megta-
pasztalnunk.

Személyiségünk csak akkor fejlődik, ha bátran szembenézünk azokkal a változásokkal, amelyekkel egy-egy terminus határán találkozunk. Ezen fejlődés elengedhetetlen feltétele a Gazda ismerete és a Vele való kommunikáció. Úgy gondolom, hogy ez az a kérdés, ami jócskán

megosztja az embereket. Megosztja őket, mert ebbe már vastagon beleszól a neveltetésünk, a környezetünk, az adott légkör, amelyben dolgozunk és persze a világnézetünk is! Az Istennel való beszédet

imádságnak hívjuk, amely során nem követelni, hanem kérni kell és „aki kér, annak adatik”. Jellemző a mai társadalomra a felgyorsult élet miatti felszínesség, közömbösség és hálátlanság: csak arra emlékeznek vissza sokan, ami rossz volt: egy katasztrófára, valamilyen természeti csapásra, szervezett öldöklésre, és emiatt persze az Istent okolják, sőt kérdőre is vonják, hogy miért pont velük történt mindez?! Aztán ami még ennél is rosszabb, az az Isten létezésének és jó akaratának a kérdőre vonása: „ha lenne Isten, akkor ezt nem engedte volna meg...”. Nos, aki ilyen kijelentésnek ad hangot, az az imádságot csúfolja meg és egyre inkább kezd hinni a horoszkópok általánosító és felszínes válaszaiban, a különféle babonák megfoghatatlan homályos világában! Ezen a ponton kell határozottan különválasztani az Egy Igaz Istent, az úgynevezett hitpótló praktikáktól, amelyeket csak szolgálni lehet, de általuk épülni, nem.

Az ember nyilván ősidőktől fogva érzi, hogy ismeretlen erők mozognak körülötte – s mint minden ismeretlentől, fél – főleg akkor, ha ezek az erők nagyobbak, erősebbek nála. Így tehát nem lehet mást tenni, mint megbékélni és kiegyezni velük, hogy ne ártására, hanem segítségére legyenek az emberiségnek.

Sokak életébe kerülnek fő helyre a különböző bálványok, azok az „istenségek” melyeket emberi kéz alkot, emberi erő hozvisz, az ember díszíti fel, és mégis az ember hódol előttük...!? Kálvin János írta, hogy az ember lelke szüntelenül bálványokat gyárt akkor, ha nincs számára igazi kapaszkodópont! A hitetlen ember a bálványokban látja az

erőt és ezekhez szól, válasz gyanánt pedig a saját vágyainak visszhangját hallja meg! Ezzel szemben a hívő ember abban az Istenben hisz, aki megalkotta a mindenséget, akinek megvan az ereje ahhoz, hogy a tényleges kérdésekre kézzelfogható feleletet adjon segítségképpen. Az Istenhez szólás megtartó erő az élet minden napján, de főleg akkor, amikor kátyúba jut az ember élete. Rendkívül siralmas lehet a fájdalom sötét óráiban egy - emberi kéz alkotta - amulettet szorongatni abban bízva, hogy megérkezik a várva-várt segítség! Segíteni csak az tud, Aki él, nem pedig az, amit időszakos „élettel” ruházott fel az emberi képzelet! Nos, az ősz beköszöntével, a Reformáció havába lépve se felejtjük el, hogy ki a Gazda és kik a szolgák, hogy Kitől várhatunk segítséget, így vallva Luther Márton énekét:

*„Erős vár a mi Istenünk, jó fegyverünk és pajzsunk,
Ha Ő velünk, ki ellenünk? Az Úr a mi
oltalmunk, ..”*

Áldást, békességet kívánva, a gyülekezet közösségébe hívogatva:

Császár Attila református lelkész

REFORMÁTUS ISTENTISZTELETEINK RENDJE:

***Október 31-én,
Reformáció napján, du.2 órakor***